

Weldra had Jan den overkant bereikt. Vlug als een kat beklom hij den oever. Het water had zijn wonde, die onbeduidend was, uitgewasschen en het bloeden doen ophouden. Ook zijn kalmte had hij door het frissche bad geheel herwonnen. Boven op den dijk hield hij stil en keerde zich om naar de stad. Zijn scherpe blik ontdekte aldra Moeder Neeltje. Hij hief den arm op en riep met verreklinkende stem :

— Vaarwel, lief Grootje, vaarwel !

Daarop snelde hij den dijk af en verwijderde zich met vlugge schreden. Eer hij een uur verder was, had de zon, die reeds hoog aan den hemel stond, zijn plunje gedroogd.

Eindelijk bleef hij besluiteloos staan op een plaats, waar de weg zich in drieën verdeelde.

— Langs waar nu? vroeg hij zich zelve af. Recht vooruit, links of rechts?

Daar viel zijn blik op een hoop kraaien, die te midden eener groote grasvlakte neergestreken waren.

— Ha! gevonden! Die zwarte vogels zullen voor mij beslissen!

Dit zeggende raapte hij een kei op en wierp dien uit al zijn macht naar de kraaien. Deze vlogen aanstonds op en vluchten weg in zuidelijke richting.

— Dien kant uit! besloot Jan en toog op weg met vluggen veerkrachtigen tred. Van dan af begon er een leven vol wonderlijke avonturen, voor den Antwerpschen straatjongen.

De weg, door hem gevolgd, liep door een vlakte, welke hem eindeloos toescheen. Slechts nu en dan werd de eentonigheid van het landschap afgebroken door eenig geboomte en schaarhout. Reeds neeg

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS